

OVERWEGING KERSTMORGEN 2019 DOMINICUSKERK UTRECHT LENY BEEMER

Afgelopen zaterdag was ik in een kerstviering van het Voorhoevehuis.

Een volle zaal met zorgbehoevende mensen met familieleden en heel veel vrijwilligers was prachtig omgetoverd tot een sfeervol kersthuis. Het jeugdorkest van een fanfare uit Houten speelde bekende kerstliederen, die ook meegezongen konden worden.

Het kerstverhaal werd op een bijzondere manier verteld. Het ging over bang zijn.

Maria was bang toen de engel haar kwam vertellen dat ze een kind zou krijgen van de Allerhoogste, de herders waren bang, toen ze ineens gezang uit de hemel hoorden. en de wijzen uit het oosten waren bang dat de ster ze niet de weg zou wijzen.

Maar de engel wees ze op de eindeloze sterrenhemel met miljoenen lichtjes in de duisternis. Als God zoiets als een sterrenhemel kan bewerken, dan toch zeker ook de geboorte van een bijzonder mensenkind, bestemd om koning van de vrede voor alle mensen te worden. Daarom hoeft niemand bang te zijn, zo werd het verhaal besloten.

Kijk 's avonds als het donker is maar naar de sterren, dan weet je, dat voor de Allerhoogste niets onmogelijk is.

Ik zag, hoe alle aanwezigen met aandacht luisterden, vaak met een glimlach op het gezicht. Het raakte me diep. Sterren, lichtpuntjes in de duisternis van mensen.

Misschien is dat wel de belangrijkste reden, waarom mensen zo graag kerstfeest vieren: in donkere tijden verlangen we naar licht, verlangen we naar vrede, verlangen we dat het goed zal zijn tussen mensen. Is dat romantiek? Nostalgie? Ik denk het niet. Natuurlijk heeft de commercie bezit genomen van dit kerstfeest, maar het is me té gemakkelijk, om het daarmee af te serveren.

Want waaróm versieren we onze huizen met groen en lichtjes, waaróm gaan velen juist met kerstmis naar de kerk? Leeft er ook bij ons allen geen angst voor wat ons overkomt, angst voor wat een mensenleven kapot kan maken? Verlangt niet ieder mens ten diepste naar vrede, naar geluk en goed leven? Verlangen we niet allemaal naar engelen van de Allerhoogste, die ons komen vertellen niet bang te zijn en te durven vertrouwen dat licht het duister overwint?

En dan vandaag die grote woorden van Johannes: 'Het Woord is vlees geworden'. Als God spreekt in de Schriften is dat niet zomaar spreken. Een Woord van God bewerkt iets. Dat horen we al in het scheppingsverhaal uit het boek Genesis, waarmee de bijbel begint: Als God spreekt komt er licht in duisternis, orde in chaos, bevrijding uit nood. Waar God spreekt ontstaat er uitzicht en toekomst...

De evangelist Johannes verwijst daar vandaag natuurlijk naar. Johannes zegt:

Het Woord van God is vlees geworden, dat woord dat toekomst geeft,
orde scheidt, bevrijdt, geneest, vergeeft,
dát woord is vlees en bloed geworden, zichtbaar, hoorbaar, tastbaar in Jezus,
gewoon mens met mensen, kwetsbaar en eindig net als u en ik.

‘Dat geloof je toch niet’, hoorde ik laatst nog iemand zeggen. ‘Allereerst is die Jezus ook gruwelijk aan zijn eind gekomen, terwijl door heel de geschiedenis tot nu aan toe, ook na de geboorte van die Jezus, mensen worden geknecht, geminacht, gemarteld, gedood.’

Het klopt. Telkens weer wordt dat Woord van God met voeten getreden, telkens weer.

Maar Gods levende Woord is niet klein te krijgen. Zelfs in de meest duistere situaties kan Gods licht doorbreken. In ieders leven zit een barst, zo zong Leonard Cohen in zijn song *‘There’s a crack in everything’*, maar juist door die barsten kan het licht binnenkomen. Wat een mooie beeldspraak voor de gebroken en vaak chaotische wereld waarin we leven. We ervaren in deze tijd misschien wel sterker dan ooit onze gebrokenheid. Er zijn volksopstanden en demonstraties alom tegen machthebbers, die hun macht misbruiken ten koste van hun landgenoten. De verdeeldheid onder de volken is groot. We zien het in Irak, in Bolivia, in Hongkong, in Afrika.... We zien het in ons eigen land als het gaat om kinderen en hun moeders uit de IS gebieden, die nu in erbarmelijke omstandigheden in kampen zitten. En we zien het telkens weer in stromen vluchtelingen op zoek naar een veilig onderkomen, een beter leven. En wat te denken van de klimaatcrisis, waar we plotseling hard mee worden geconfronteerd. En dan toch... *‘There’s a crack in everything’*.

In alle chaos en uitzichtloosheid zitten barsten, waar het licht doorheen kan schijnen. We zien dat licht in mensen, die zich inzetten om anderen te helpen. We zien het waar stille tochten worden gehouden als er iets vreselijks is gebeurd. We zien het als mensen proberen te verbinden, bruggen te slaan waar bevolkingsgroepen tegenover elkaar dreigen te komen staan. Misschien zijn het druppels op een gloeiende plaat, maar ze zijn er. Door alle duisternis heen schijnt door kieren en barsten licht, Gods Licht, dat telkens weer doorbreekt. Gods Licht, dat ten volle doorbreekt in dat kwetsbare kind, geboren in een stal, Jezus van Nazareth, Gods Woord ten voeten uit. Hij die zal uitgroeien tot degene, die in een visioen van Jesaja zo mooi wordt bezongen: *om blinden de ogen te openen, om gevangenen te bevrijden uit de kerker, wie in het duister zitten uit de gevangenis.*

Ook wij kunnen licht zijn voor elkaar, hoe klein misschien ook.
Lichtjes, die mensen bemoedigen als ze in de war zijn,
lichtjes, die mensen nabij zijn als ze ernstig ziek zijn,
die mensen helpen als ze in nood zijn,
die gewoon, zomaar, mensen een schouderklopje geven,
een kaarsje aansteken, een hand op een schouder leggen.
Wees niet bang. Het kán.

Want vele kleine lichtjes samen kunnen een groot licht zijn voor mensen om ons heen:
Dan kan ook in ons Gods Woord vlees worden, klinken in hedendaagse mensentaal
Dan bewerken we toekomst voor elkaar, wetend,
dat wij allemaal op onze beurt gedragen worden door dat grote Woord,
waarmee de wereld werd geschapen, waarmee de wereld nog steeds wordt herschapen,
dat Woord dat chaos ordent, dat licht brengt in onze duisternis en toekomst geeft.

Dat het zo moge zijn.

Zalig Kerstfeest!